

08. mars 2025 kl. 17:00

Festmøte: Kvinnekamp

Dagsorden

1. Møtet er satt

Møtet er satt 17:03

2. Stars and Stripes

3. Godkjenning av dagsorden

**Punkt 6. Behandling av intern meningsytring flyttet til etter punkt 15.
Festtale v/ Marta Breen.**

Dagsorden med endringer godkjent ved akklamasjon.

4. Styret informerer

Styret har fattet følgende disiplinærvedtak:

"Styret har vedtatt å idømme et medlem utestengelse fra Samfundets interne områder til og med 19.03.2025. Dette for ubehagelig oppførsel mot andre frivillige. Dommen er gjeldende fra 06.03.2025."

Vi har gått i kvinnetog, veldig hyggelig å se mange medlemmer møte opp. Vi gikk under vår egen parole, "Kvinnehelse er folkehelse!"

Vi har Styresuppe på mandag, kom innom om du har lyst på litt suppe og kunne ta en prat med oss i Styret og høre litt om hva vi driver med.

Samfundet har valgt en ny leder, Birk Aschjem, og han har nå opptak til sitt Styre! Huk tak i ham i pausen, eller send ham en SMS eller en e-post om du ønsker å ta en uforpliktende prat.

5. Politisk femminutt

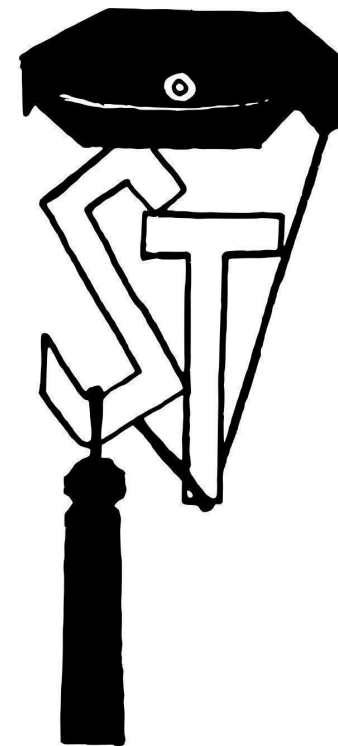
Egil: medlem, også i partiet Rødt. Gratulerer med dagen, var veldig mange fine paroler. Men vi i Rødt sendte inn en parole, som ikke ble vedtatt, så jeg har med meg en plakat her, som jeg setter her. Også husker vi at transkvinner også er kvinner.

Lea: medlem. Først, gratulerer med dagen! Og dette er min første gang på talerstolen. Til daglig er jeg så heldig å være leder for Studenttinget NTNU. Lyst til å si litt om den spennende tiden vi går inn i fremover. Vi skal på NSO sitt landsmøte, delegasjonen vår er 50 % damer. Ellers så er det snart valg, det er mulig å stille til valg på instituttnivå, fakultetsnivå og styrenivå. Så still til det om du ønsker å være sjefen til rektor!

6. Behandling av intern medlemsytring

Studentersamfundet, samlet til Samfundsmøte 8. mars, mener at Studentersamfundet skal jobbe aktivt for kjønnsbalanse i sine konsertbookinger. For å oppnå dette settes følgende mål per semester:

- Vuelie: Minst 40 % kvinnelig representasjon
- Skala og Storsalen: Minst 30 % kvinnelig representasjon
- Eksterne arenaer: Minst 20 % kvinnelig representasjon

Disse målene gjelder for alle bookingavtaler inngått etter vedtaket. Konsertbookingene på Samfundet vurderes samlet, mens festivalen UKA behandles separat.

For festivalen ISFiT settes et eget mål om minst 30 % kvinnelig representasjon i konsertprogrammet.

Kvinnelig representasjon defineres som en kvinnelig artist, frontfigur eller vokalist.

Prosentandelen beregnes ut fra antall artister/band, ikke antall konserter.

Dette skal også implementeres i Studentersamfundets strategi, handlingsplaner, og etiske retningslinjer.

Thea: første gang på talerstolen. Jobber med booking i UKA. Det er ikke noe problem sånn det er nå, vi har en diskusjon. Men vi er veldig positive til forslaget ettersom det er mye utbyttinger i disse rollene, og det er viktig å tenke på det hele tiden. Å booke kvinner er noe man må begynne med tidlig. Vi hadde en erfaring fra Byarm der et agentur ikke hadde en eneste kvinnelig artist å tilby oss. Vi er positive til at det er noe man skal jobbe aktivt med.

Gaël: oppklarende spørsmål. Hva menes med at bookingene til Samfundet vurderes samlet?

Resolusjonen er vedtatt: 100 for, 0 mot, 3 blankt.

7. Festtale v/Aud Steinsbakk

Aud: Gratulerer med dagen! Det er stas for meg å få lov til å holde festtale her på Samfundet. Ringen er slutta. For for 45 år siden, før dere var påtenkt, så holdt jeg innlegg på et lørdagsmøte i denne salen. Og tittelen på festmøtet var: "Myk mann = mykt hjerte = myk tiss?" Jeg vil ta dere med tilbake til kvinnekampen på 70-tallet. Selv er jeg veldig stolt av å ha vært en del av frigjøringsbevegelsen som har satt sterkest spor etter seg. I 1971 startet vi en aksjon for å få flere kvinner med i bystyret. Vi lyktes, det ble kvinneflertall. De høye herrer tenkte det kom til å bli katastrofalt. De tok feil.

Samme høst startet nyfeministbevegelsen i Trondheim. Hjørdis Kaul tok med seg en gjeng kvinner også var vi i gang. Jeg husker første møte som om det var igår. Vi var syv studenter, og de var så kloke og flinke at jeg tenkte meg malplassert. Jeg var jo sosialisert som jente. Så oppdaget jeg at det var andre i gruppa som jeg så som stjerner, de hadde det sånn som meg. De hadde også prestasjonsangst, hadde dårlig selvbilde. Det var en a-ha opplevelse da jeg skjønnte at jeg ikke var dum, men at undertrykkinga av kvinner var strukturell. Jeg ble egentlig frelst.

Jeg har vært aktiv feminist siden den gangen. Jeg var nyfeminist, men nå kaller jeg meg langtidsfeminist. Vi møttes jevnlig i bevisstgjøringsgruppa, og la kjønnsrollen vår under lupen. Vi jobbet med å se på hva som var verneverdig og hva som måtte forkastes. Vi måtte kaste det at å være pen og pyntelig kvinnedokke var feminint. Vi kasta BH-en og sminken. Vi ville være menneske først, dernest kvinne. Få hadde sett denne typen kvinnefolk før. Vi oppførte oss jo som menn. Vi holdt innlegg, skrev i avisa, tok ordet. Vi ble ofte latterliggjort og avseksualisert. Det kostet å stå i stormen, men vi sto. Hovedårsaken til det er at vi oppdaget at det er løgn at kvinne er kvinne verst. Vi erfarte at kvinne er kvinne best.

Søstersolidaritet var varemerket. Vi var sterke sammen. Om man synes en oppgave er for stor så ta den på deg. Nyfeministene hadde flat struktur. Alle skulle bruk sine ressurser. Vi var flinke jenter så vi jobbet oss skvett i hjel. Vi var perfeksjonister, men vi var kloke. I vår gruppe bestemte vi oss at på neste møte skulle vi

minst varte opp med minst en tabbe hver. Vi måtte skjønne at godt nok var godt nok. Vi starta med å lage tabbeerfaringer, og flirte så vi holdt på å stryke med. Vi erfarte at vi overlevde.

Vi var også kjent for å sette kvinners seksualitet på dagsorden. Kvinner skulle jo egentlig bare gjøre plikten vår. Vi fikk mye oppmerksomhet i Oslo for parolene "vi vil ligge øverst - på lønnsstatistikken" og "nei til tvangspuling". Det var viktig å ta eierskap til egen seksualitet, vi ville være seksuelle subjekt - ikke objekt. Vi ville skape en menneskekultur, ikke å bli som menn. Mye ved mannskulturen tok vi avstand fra. Det var ikke en seier å være prikk lik mannfolka. Vi ville ha kvinnefrigjøring, og bekjempe patriarkatet. Vi ville ha en feministisk vri på det vi gjorde. Berit Ås var en stor stjerne. Hun sto bak kvinnekupet i Asker, og lagde en vri på "Sov dokke-Lise". Flere enn meg har sunget den fra talerstoler, og første vers får dere nå:

Sov dokke-Lise, sov og bli stor
Og mens du sover, styrer din bror
Planlegger veier, bygger bedrift
Sov dokke-Lise, sov og bli gift

Selvsagt måtte vi endre manssrollen med kvinnerollen. Mange av oss drev aktivt med kjøkkengerilja, for å få mannen til å bli mer aktiv på hjemmefronten. Vi lyktes sånn passe. Nyfeminismen sin glanstid var 70- og 80-tallet, men vi fortsetter kampen. Krisesenterbevegelsen var en avlegger av nyfeminismen, Vi ropte høyt at det private er politisk fordi det er felles. Vi løfta den private volden, "privatlivets fred" dekket over kvinnemishandling. Det gjør det fortsatt i mange miljø. Vi jobbet frem krisesentrene på 80-tallet. Bodde i Nord-Trøndelag, vi søkte om støtte fra kommunene. En kommune avviste søknaden, og skrev at "i vår kommune blir ikke kvinnene misbrukt". Kommunestyret som avsto søknaden besto av 100 % menn. Og vi fikk bra mediedekning da vi gikk ut med den saken.

Jeg jobbet som pedagogisk-psykologisk rådgiver. Da jeg fikk min første incestsak i 1981 fikk jeg sjokk, men sjokket ledet til handling. Jeg gründet senter mot incest i Nord-Trøndelag i 1992, og i Sør-Trøndelag i 1996. Fortsatt er det nødvendig å jobbe for større åpenhet om privat vold og overgrep. På 50-tallet var kvinnene hjemme med barna, vi i den nye kvinnebevegelsen skjønnte at yrkesaktivitet var et nødvendig grunnlag for et godt liv. I 1990 var 70 % av kvinner yrkesaktive. At Norge har blitt så rikt skyldes i større grad kvinners deltakelse enn olja.

Vi som hadde være aktive feminister tok med oss aktivismen inn i arbeidslivet. Statsfeminisme ble et kjent begrep. For meg er det et honnørord. Vi jobbet for barnehager, prevensjonsveiledning, selvbestemt abort. Skikkelig lønn for arbeid, og at menn skulle mer på banen. Jeg blir stolt når jeg ser unge fedre som triller barnevogn. Pappaperm er jo et skikkelig gode for barna, fedre og mødre. Norge er en pioner i forholdt til pappaperm. Vi har mange forskere som har løftet frem kvinneperspektivet. Selv om det er lenge til kvinner er interessante forskningsobjekt på lik linje med menn. Kvinnehelseutvalget avdekket store mangler i forhold til hvordan kvinner blir ivaretatt.

Til slutt må jeg skryte litt av Trondheim, og det faller meg helt naturlig. Vi har hatt et godt feministisk samarbeid. På 70- og 80-tallet hendte det vi hadde to 8. mars-tog. Vi tenkte at de i Kvinnefronten var litt for militante. Vi kalte dem i blant "Pål sine høner", etter lederen i AKP-ml, Pål Steigan. Men det har gått seg til. I 2016 sydde vi rosa tyllskjørt og kledde til de mannlige statuene i byen. Året etter sa Trump "grab them by the pussy", og vi strikka rosa pussy-hatter og kledde på statuene. Året etter var Metoo, og vi sydde en lang kappe og kledde den på Olav Trygvasson, med teksten "me too, aldri mer - kvinne mann, ta ansvar". Siste stunt var at vi okkuperte et hus. Vi hadde laget et langt banner med "okkupert - feministhus nå!" Og feministhus ble det. Vi er de eneste i Skandinavia med et permanent feministhus.

Det er ti kvinneorganisasjoner på Feministhuset, og vi jobber kontinuerlig med å få til positive endringer i kvinnerettigheter. Jeg vil oppfordre alle til å gå inn på feministhuset.no, vi vil gjerne ha med dere som er

unge for vi begynner å bli litt gamle. Alle kan bli medlem, og det er lett å komme med innspill. I dag hadde vi besøk av likestillingsminister Lubna Jaffery. Vi holder til i Kjøpmannsgata 51.

Det har vært artig for oss langtidsfeminister å samarbeide med Samfundet. Vi håper mange av dere vil fortsette å kjempe for at både kvinner og menn vil komme seg et stykke videre på frigjøring. Mye er vunnet, men mye er ugjort, og mer blir det. FN sier at det siste året så har kvinners rettigheter blitt svekket i hvert fjerde land. Verdenssituasjonen er helt forjævelig, og toppledere er noen spinnville narsissister. Det er viktigere enn noen gang å mobilisere, så kom igjen folkens. Takk for meg, og velkommen til feministhuset!

8. Sofaprat del 1
9. Kunstnerisk innslag v/ Trondhjems Kvinnelige Studentersangforening
10. Sofaprat del 1 med spørsmål fra salen

Margrethe: Har et spørsmål, men først en kommentar. Hva var greia med 70-tallet? Jeg er kvinnehistoriker, og vil si bittelitt om det. Vil snakke om en organisasjon, Kvinnernes demokratiske verdensforbund. Ble dannet i 1945 etter krigen. 40 kvinner over hele verden var organisert der. De jobbet for fred, særlig i antikolonikampen. De jobbet for kvinners rettigheter, frihet som kvinner og som folk. De fortsatte inn i 70-tallet. Vi fikk også FN, Commission on the status of women, der satt kvinner fra øst og vest. De fra øst var særlig organisert i kvinnernes demokratiske verdensforbund. Særlig to damer, fra Polen og Ungarn, som vi i dag er glad i å se på som litt bakvendte. De foreslo at FN arrangerte kvinneåret 1975. Og det er en av grunnene til at vi tenker på 70-tallet som et kvinnetiår. Det er en viktig del av historien, hvem som motsatte seg kvinneåret. Det var amerikanerne og britene. Spørsmålet mitt - dere påpekte at det var mye som begynte tidligere, jeg lurar på om dere følte det sånn da dere ble feminister på 70-tallet? Hvem hadde dere i deres omgangskrets fra eldre generasjoner, deres aktivisme og hva dere lærte av dem?

Birgit: født i 1982. Datter av Norges første kvinnelige skipselektrikerassistent. Hun ble gravid med meg i 1982, og da ødela jeg på mange måter karrieren hennes. Mitt spørsmål er: det er nye tanker som tar tilbake til de gamle ideene. Vi hører om tradwifes, blitt en influensergreia. Valgfriheten står sterkt i Norge, og kvinnekampen har på mange måter vært en klassekamp. Nå har kvinnekamp blitt en valgfrihetsak, å kunne velge å være hjemme. Hva tenker dere som har stått i bresjen om dette?

11. Pause
12. Sofaprat del 2
13. Kunstnerisk innslag v/Snaustrinda Spelemannslag
14. Sofaprat del 2 med spørsmål fra salen

Ruben: gratulerer så mye med dagen. Oppfordring til salen, kanskje det siste man vil ha fra en mann i dag. Jeg er standup-komiker, har satt opp flere show her. Standup-miljøet i Trondheim skriker, virkelig skriker, etter flere kvinnelige stemmer. Jeg er så lei fart-jokes, virkelig. Hvis noen har en humoristisk muskel, eller har en venninne som har det, så send meg, Ruben Rønnevig Knutsen, eller Standup Trondheim/Nidaros en melding.

Anders: lektorstudent. Legger merke til at mange unge gutter sitter med voldsomme fordommer mot kvinner og transpersoner. Hvordan kan jeg som lærer møte disse holdningene, og bidra til å bygge et bedre feministisk grunnlag i skolen?

Agnes: spørsmålene går til alle. Jeg er også opptatt av framveksten til fascisme i Europa og USA. Judith Butler skrev "Who is afraid of gender?" om flere av disse grepene som Trump tar i bruk. Nå er det tid for å bygge allianser. Sånn som både ting er i USA men også i Norge, så handler det mye om transspørsmålet. I tilsettingstalen sin sier Trump at det er to kjønn i USA. Han setter et pennestrøk over hele USAs

transbefolkning. Slavetida går ut av pensum. Sosialhjelp og arbeidsstøtte blir borte. Fattige, svarte, innvandrere, trans, funksjonshemmede, og kvinner som mister abortrettigheter, det er et massivt angrep. Nå har vi ikke det her, men jeg tenker at vi skal jobbe forebyggende. Vi skal lage en stor allianse, som skal resultere i en seksjon i 1. mai-toget - fagbevegelsen må jo også med. Så spørsmålet er jo, hvem skal vi invitere, og hvem har lyst til å være med å jobbe med dette?

Siri: medlem. Vi har snakket mye om kampen som har vært, men jeg lurer litt mer på hverdagskampen som kvinner kjemper. Jeg skal selv ut i bygg og anlegg, og kommer til å møte mye motstand. Har du tre kvinnekampsvettregler for hverdagsfeminismen, ting man kan gjøre fra dag til dag. Hvordan tilpasser man seg ikke for mye og mister seg selv, samtidig som man ikke blir en stereotypi?

15. Festtale v/Marte Breen

Marta: Festtale, det er stas! Dere har hørt gratulerer med dagen mye, men dagen er ikke over. 8. mars er min favorittdag, og et lyspunkt i det som kan være en mørk tid. Jeg har jobbet som forfatter de siste 20 årene og skrevet ganske mange bøker etter hvert om kvinnekamp og om likestilling. En av disse bøkene, Kvinner i kamp, den handler om bevegelsen på verdensbasis. Og mens jeg jobbet med den så gikk det opp for meg hvor lite de fleste av oss vet om kvinnene som har brøytet vei for oss alle.

Biografier i Norge de handler stort sett om menn 8 av 10 biografier som gis ut i Norge handler om menn. og hvis noen skal lage en historisk film så er det også sjelden man kaster seg over disse kampene. Norske filmer de handler jo stort sett om menn, med skjegg i krig, eller menn med skjegg på ski.

Og så er det mange land da hvor det ikke er skrevet noe som helst om kvinnekamp fordi det er såpass kontroversielt fremdeles. Så den boka har jo truffet et behov og kommet ut i 27 land til nå, noe som har ført til at jeg har fått reise mye å snakke om feminisme og likestilling og den nordiske modellen og pappaperm i land som Mexico India og Brasil og Russland. Og og da har det jo ofte slått meg hvor ulikt vi tenker om dette her rundt i verden. Denne dagen for eksempel, 8 mars. Som norsk feminist så er jeg vant til at det er dette som er 8 mars. Det er en politisk kampdag hvor vi driver med seminarer og skriver artikler og har debatter om likestilling en hel uke. Så det ble en stor kontrast når jeg besøkte flere land som behandler kvinnedagen som en blanding av Valentines og morsdag.

Det er veldig vanlig å se på dette her som en fin anledning til å gi kvinner ditt liv en blomsterkvast eller en konfetteske med hjerteform av sjokolader, hvor det står liksom "Du er vakker". Jeg ser faktisk i Norge også at stadig flere bruker denne dagen her til å selge oss et eller annet produkt. Og det kan være liksom treningsmedlemskap og Sats eller til og med Botox. Det må vi passe altså følge med på, vi kan ikke la dem ødelegge denne dagen. Men grunnen til at den er pakket inn i rosa i så mange land, det er jo selvfølgelig det at politisk feminisme er såpass upopulært og kontroversielt.

Nesten hvor jeg enn reiser, enten det er i Egypt eller i en bygd på Sørlandet, så møter jeg engasjerte damer som forteller meg at de føler seg stigmatisert fordi de jobber med disse spørsmålene. Det er langt fra alle som tør å kalle seg feminist, og det er desto viktigere at vi som tør gjør det bruker det ordet.

En snøtung januardag i 2019 var det en gjeng med norske feminister som troppet på Slottsplassen iført røde kapper og hvite hetter. De hadde kledd seg ut som tjenerinnene i Handmaid's Tale basert på Margaret Atwoods roman. Bokens handling foregår i et totalitært regime, i en nær framtid, der aller fertile kvinner blir brukt som fødemaskiner. Budskapet er å vise at streng religion og konservativ politikk kan utvikle seg i retning fascisme kvinnehat.

Bakgrunnen for demoen på Slottsplassen var jo en protest mot den daværende regjeringens forslag om innstramminger i abortloven. Det ble heldigvis ikke noe av her hjemme, men i løpet av de siste fem årene er det blitt en realitet for svært mange kvinner rundt om i verden. For eksempel i Polen og i store deler av USA. Kvinner i fattigere land blir også rammet av dårligere helsetilbud akkurat nå, ettersom Trump da har

gjeninnført denne nevnte "gag rulen" som innebærer at amerikanske bistandspenger ikke lenger blir gitt til organisasjoner som informerer om eller tilbyr abort. Og det var ganske mange som synes at disse damene, Sigrid Bonde Tusvik var jo en av dem, som sto på Slottsplassen, at de tok det altfor langt når de tok på seg disse draktene. Men jeg er ikke sikker på at det er like mange som tenker det akkurat nå.

For mye av det som skjer i verden nå det er som hentet fra Handmaid's Tale. Som for eksempel opprettelsen for et par uker siden av the White House Faith Office, som har fått i oppdrag å styrke ekteskapet og kjernefamilien, og de skal også identifisere det de kaller for en antikristen politikk og praksis. Det er skummelt. Det aller skumleste synes jeg, med The Handmaid's Tale, det var ikke voldtektene og torturen. Selv om det selvfølgelig var fryktelig. Men det var disse mange tilbakeblikkene til tiden før patriarkatet tok makta, når de var i ferd med å feste grepet. For her beskrives en tid som ligner vår. Kvinnene i denne romanen, de mistet ikke rettighetene sine helt over natta, det skjedde som små drypp. Det var en ny regel her, en ny regel der, forbud her, forbud der folk tok de ikke helt på alvor. "De kan da ikke mene dette her" og så fortsetter Man sine hverdagsliv så godt man kan under stadig trangere rammer.

Vi ser nå at det liberale tankesettet som vi lenge har tatt for gitt her hjemme, det er under angrep. Ytringsfriheten er under sterkt press, den akademiske friheten strammes inn rundt omkring, det er en økende fiendtlighet mot lesbiske og homofile, mot transpersoner, mot kjønnsforskning og selvsagt mot feminisme generelt. Og disse høyrepopulistiske kreftene, de løfter fram kjernefamilien støtt og stadig som det høyeste idealet og livets store mål, og de dyrker denne hjemmeværende husmora da som får alle disse hvite barna,

For abortmotstand, homofobi, det blir ofte koblet til nasjonalisme. Disse menneskene her, de hevder at innvandring innebærer at deres egen befolkningsgruppe minsker og dermed så blir jo barnefødsler viktige for å unngå å bli en minoritet i sitt eget land. Det er en skremselspropaganda, som hviler på fascisme og de ønsker seg rett og slett kontroll over kvinners livmor "Din kropp, mitt valg" var det noen sjarmerende Trump-tilhengere som kjørte på i valgkampen.

Det er vanskelig å finne lyspunkter i akkurat dette her. Men det er likevel mulig. Dette er jo en festtale. Jeg skriver som dere vet da om altså kvinnekampen i et historisk perspektiv. Og hvis er en ting historien har lært oss, så er det at all undertrykkelse fører til at motstand bygger seg opp. Det er voldsomme krefter som ligger latent. Vi husker forrige gang Trump ble innsatt, da førte det til de største kvinnedemonstrasjonene i USA noen sinne. Det var millioner på millioner som demonstrerte i gatene, både der og i resten av verden. Vi så at det nesten holdt på å skje i Iran for tre år siden. Vi trodde en stund de skulle klare å velte presteskabet. Men jeg tror at det kan blusse opp igjen, fordi det ligger latent og da når denne pendelen endelig svinger tilbake så kan det bli med mye større kraft enn sist.

Kvinnekampen har alltid foregått på denne måten her, med bølger og tilbakeslag. Det er to skritt fram, og så får du en reaksjon så det blir et skritt tilbake, men så er det to skritt fram igjen. Nadia fra Pussy Riot, hun sa noe klokt: "Sosiale og politiske skifter skjer ikke lineært, iblant må man arbeide i årevis for å oppnå den minste lille ting. Men iblant kan man flytte til berg på et øyeblikk." Framgang og endring, det skjer ikke bare gjennom lover og rettigheter. Det skjer også på innsiden vår. Selv om vi opplever dette backlashet akkurat nå, så betyr det ikke at alt arbeidet som er lagt ned de siste 10 årene er tapt. Du kan fjerne folks rettigheter, du kan bremse en positiv utvikling, men du kan ikke fjerne folks kunnskap. Du kan ikke fjerne folks ordforråd eller bevissthet. Det bærer vi med oss, og vi har utviklet en mye større bevissthet og et bedre språk for å snakke om skjevheter i samfunnet de siste årene. Enten det gjelder seksuell trakassering. Enten det gjelder interseksjonalitet, slutshaming eller det tredje skiftet.

Vi snakker om seksuelt samtykke på en langt mer kompleks måte enn for noen år siden. Vi lar oss sjokkere av 20 år gamle TV-klipp, jeg vet ikke om dere har sett disse her intervjuer med kvinner på 90-tallet. Hva folk faktisk kunne finne på å spørre damer om eller hvordan man kunne kommentere kropp til damer på, i beste sendetid. Heldigvis så får yngre generasjoner bakoversveis, mine døtre de bare får helt sjokk av å høre hva jeg på en måte vokste opp med og hva som prega meg i min ungdomstid. Så det forandrer seg. Vi har fått et opprør mot raseringen av barseltilbudet. Kvinner godtar ikke at fødsler blir behandlet som noe vi kan

gjøre i en sving, uten å legge oss ned. For dere tør å snakke om om kroppen, om kvinner, om sykluser og hormoner og overgangsalder. Altså mange unge kvinner og menn har begynt å samle seg rundt gamle visjoner om et mer humant samfunn, folk tar til orde for kortere arbeidsdager, lavere forbruk, mer tid til familie. Vi protesterer mot det faktum at mannen fremdeles blir regnet som normen, enten vi snakker om medisinsk forskning eller sykefravær. Vi vil ikke bare ha en bit av kaka. Vi vil endre oppskriften. La oss feire dagen, kvelden og framtiden.

Tusen takk for meg!

16. Nu klinger v/Strindens Promenade Orchester

17. Eventuelt

18. Kritikk av møtet

Tord: medlem. Min kritikk går til de som ikke har møtt opp. Jeg ser altfor mange tomme seter, ski-VM er ingen unnskyldning. Jeg har vært på ski-VM hele dagen og klarte å møte opp her. Jeg ser mot Birk der oppe, for han skal bli vår nye leder. Jeg forventer den salen her stappa til neste 8. mars. Håper du kan love det! [Han skal prøve så godt han kan]. God kampdag til alle sammen, gratulerer, bra at dere møtte opp, jeg setter veldig pris på dere.

Margrethe: ikke medlem. Min kritikk er at det er veldig trist at den gamle tradisjonen med at kun kvinner får ta talerstolen på 8. mars har blitt brutt.

19. Møtet er hevet